

Увек сам се питао које превозно средство превози Србе и Србију путем који нема алтернативу. Недоумицу ми је донекле разбистрио амбасадор Велике Британије у Србији рекавши да су у питању колосеци. Из тога следи логичан закључак да се тај транспорт обавља возом, а на то упућује и чињеница да власт у Србији тим колосеком и тим превозним средством воза народ већ десет година. Да ли тај воз има возни ред, или је воз без возног реда, можда би најбоље могао да одговори бивши директор „Железница Србије“ г. Шаранчић, али је ових дана недоступан. Побркао је станове и станице, јер је желео да има станова колико на овом колосеку има станица, а има их пуно и на свакој се стаје.

Са друге стране, недоумицу ми повећава до сада општепозната и општеприхваћена (бар овде) чињеница да постоје два паралелна (значи одвојена) пута, односно колосека. Господин амбасадор тврди да је у питању један. Да ли треба да верујем да господин амбасадор боље зна од домаћих возовођа, кочничара, шефова станица, носача пртљага, оних што машу фењером и осталих домаћих експерата, упућенијих од њега колико је колосека у питању? Јавља ми се чак грозна мисао да он управља нашим возом! Ако је тако где нас вози? Шта је са домаћим снагама? И оно најстрашније, где завршава воз који иде једним колосеком. Да ли је у питању слепи колосек?

Теши ме ипак мисао да железница није једини вид великог транспорта у Европску унију. Ту је и друмски. Али опет се питам куда нас тај друм води јер је и он, рекао бих, истог правца, али у супротном смеру, због материјала који се уграђује у њега. Тај већ коришћени материјал – турска калдрма је доказао своју дуговечност, а страни пројектанти и домаћи извођачи, у двадесет првом веку поново су нам открили да је то најбољи материјал за изградњу друма који нема алтернативу.

Када ипак клонем духом због сумње у друмски и железнички вид великог транспорта, присетим се да постоји и ваздушни и да је он до сада послао највише Срба у Европу. Посебан квалитет овом највећем транспорту даје свима позната чињеница да се обављао чак и за време непостојања безвизног режима, када то чак нису могли ни друмски ни железнички! Додуше, он засад има само једну станицу у Европи – Хаг, али и та једна је више него довољна да покаже предност. Што је најважније због деценијског искуства, посаде су увежбане. То су прави професионалци.

Сви путеви воде у ЕУ

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 07 јун 2010 19:50

У тренуцима очаја тешим се мишљу да визионари и планери европског пута комбинују ваздушни и копнени транспорт. Наиме, један број Срба ће до Европе стићи као падобранци, као део НАТО снага. Додуше, тај пут води преко Авганистана, али за долазак у Европу су потребне и жртве.

На крају, неки намћор и песимиста би рекао да су сви ови видови великог транспорта превара. Таквог и такве подсетио бих да постоји још једна врста великог транспорта која увек буди и подгрева наду. То је транспорт воденим токовима. И сада ће тај намћор и песимиста да ме пита како вода може да подгрева? Да разуверим такве, подсетићу их да у водене токове спадају и бујице. А зар нису бујице обећања подгревале (и још увек то чине) управо наду.